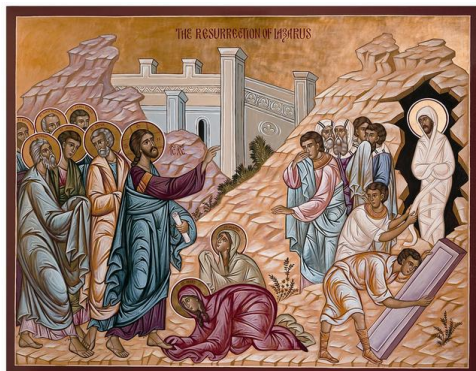

Роман Садовий

Чудо. Як часто ми вживаємо це слово надаючи йому значень, які не завжди відповідають істині. Для когось чудо – це щось надприродне, що не можна пояснити людським розумом, що не вкладається в рамки логіки. Дехто вважає, що чудо – це видумка минулого, історично пережиті речі, для яких немає місця в сучасному світі, у якому людина, особливо за останнє століття, змогла через науку відшукати причини виникнення тих чи інших явищ. Здавалося б, уже не потрібно молитися за дощ, очікувати чуда від Бога у епоху, коли сучасні зрошувальні системи допоможуть довший час без нього обходитись.

Досягнення медицини дозволяють лікувати безліч хворіб, здійснювати пересадки органів і, навіть, здійснювати заміну природних тканин на штучні. І все це ніби так, однак трапляються речі, які виходять поза рамки вищезгаданого. Це стосується як явищ неживої природи, так і життєдіяльності людини загалом. І як бути? Шукаймо відповідь в Біблії.

На сторінках Нового Завіту неодноразово зустрічаємось зі згадками про чуда, які творив Христос. Різні оздоровлення, зцілення, перетворення води у вино, втихомирення бурі, ходіння по воді, воскресіння Лазаря, дочки Яіра, сина вдови, і, нарешті, кульмінація – воскресіння самого Господа Ісуса Христа. Ось такий широкий спектр справ, звернених до різних категорій людей. Зрозуміло, що слуга сотника, дочка начальника синагоги, син вдови – були людьми з різних «прошарків суспільства». Однак бачимо, що Христос не зважає на людський поділ на класи, касти, соціальні групи. Він прийшов до всіх і дає можливість кожному стати учасником чуда. Читаючи діяння апостолів, життя святих, бачимо, що в перші століття апостоли творили чуда, християни творили чуда, і цілком логічно може виникнути питання: куди поділось чудо із життя християн? Для відповіді на це запитання вартує звернутись до Євангельського уривка про

оздоровлення кровоточивої жінки. «Слідом же за ним ішло багато люду, що тиснувся до нього. А жінка, що дванадцять років страждала на кровотечу й натерпілася чимало від лікарів численних та витратила все, що мала, а допомоги ніякої не зазнала, – ба, навпаки ще гірше було їй, почувши про Ісуса підійшла в юрмі ззаду та й доторкнулась його одежі. Мовляла бо: «як доторкнуся до його одежі – видужаю». І всох тієї ж хвилини витік її крові, і вона зчулася тілом, як одужала від хвороби. Ісус же, відчувши негайно у собі, що з нього вибуло сили, обернувшись до народу, спитав: «хто доторкнувся до моєї одежі?». Учні ж його сказали йому: «Бачиш, як натовп тиснеться до тебе, а питаєш: хто мене доторкнувся?» (Мр 5, 24-31).

Отож багато людей навколо Христа доторкалися до нього, але оздоровилась лише одна жінка, бо лише вона мала віру і бажання. Ісус нікого не відганяє від себе, всі мали можливість торкатися краю його одежі. Це стає причиною здивування учнів, адже Христос говорить, що хтось торкнувся його одягу, і сила вийшла з нього. Звідси випливає певний критерій чуда, а саме присутність сумніву. Чудо завжди залишає місце для сумніву: чому одна жінка? А можливо, це подіяло лікування?

На Тайній вечері Ісус творить чудо Євхаристії і заповідає учням постійно творити це чудо. Щодня в церкві відбувається чудо переміни хліба і вина у Тіло і Кров Господа Ісуса Христа. І знову виникає сумнів: адже зовнішній вигляд хліба і вина залишається незмінним, очима людина не бачить жодного чуда переміни. Як і в Євангельському уривку, безліч людей приступає до святого Причастя, доторкається до Христа, а чудо відбувається з одиницями. Чи не є справжньою причиною цього брак віри і бажання, небачення за зовнішнім хлібом і вином присутності самого Господа. Така ж ситуація і зі слуханням Євангелія. Увесь храм вірних слухає Боже Слово, а пускає в серце його лише певна частина. А для когось взагалі виникає питання правдивості Євангелія: почуте сприймається як звичайна народна мудрість на моральну тематику.

Можливо, причина відсутності чуда не ззовні, а всередині нас? Можливо, ми надто замкнуті, надмірно покладаємось на сталі життєві схеми і, як наслідок, просто не даємо можливості для чуда? Чи, може, ми як апостол Тома не повіримо, доки не вкладемо пальці в місця від цвяхів? Якого чуда ми хочемо – атракції, феєричного шоу, яке буде збирати повні стадіони людей, а багато-хто так і оправдовує свою невірність, мовляв: от якби я побачив щось надзвичайне, тоді б і повірив. Проте Христос відкриває нам іншу реальність, у якій віра передує чудові, а не навпаки, не дарма ж він питав: «Чи віриш, що можу це зробити?». Не буде жодного чуда, доки не буде віри. І ніяка поїздка до чудотворних місць не матиме «ефекту», доки ми не навчимося бачити Христа в Євхаристії, яка служиться на нашій парафії.

Чудо передбачає сумнів. Чому людина так легко вірить у гарантії іншої людини, а ніяк не хоче повірити в можливість Всемогутнього Бога? Чому життєві ситуації стають для нас такими правдивими, що закривають очі на можливість іншого розвитку подій? Відповідь повинен кожен шукати у своєму серці. Маємо дати місце Божому «сценарію» у нашому житті: незважаючи на мільйон людських стовідсоткових «ні», припустити можливість Божого «так». «У людей це неможливо, але не в Бога; у Бога все можливо», – читаємо у Святому Письмі (Мр. 10,27). Не забуваймо про «можливості» Бога: дати потомство Авраамові на старості його літ, вести народ сорок років пустинею, при тому годуючи його м'ясом і манною, згадаймо молитву пророка Іллі, внаслідок якої вогонь сходить на жертovníк, облитий водою, хворий чоловік лежав багато років біля купелі Витезда, здавалося б, який тут може бути Божий сценарій, все давно зрозуміло, але ні... І

вернімося до жінки з Євангелія. Навіщо їй торкатися Христової одежі, адже все і так зрозуміло, роки дорогого лікування, невтішні висновки лікарів, по-людськи немає сумніву у безвихідності ситуації.

Прийняти чи не прийняти чудо залежить від кожного з нас, але поставмо собі питання: хто я з цього натовпу навколо Христа? Той, хто тиснеться до Нього з цікавістю, чи той, хто постановив собі: «Як торкнуся Його одежі – і видужаю».

Роман САДОВИЙ. Як стати учасником чуда? // СЛОВО № 1 (69) 2017